

Medar Andreea
cl. a IX-a LICEUL DE ARTA SI MUZICA "C. BRAILOIU" TG JIU, jud. GORJ

Dreptul la copilarie

Oare câți copii din lume au spus "Et in Arcadia ego"?

În școala generală am avut o colega ce locuia la țară și în fiecare zi făcea naveta până la școală. Autobuzul, însă, nu avea acces în satul ei și de aceea trebuia să traverseze un deal, până la casa ei.

Am întrebat-o într-o zi dacă o așteapta părinții ei în stație, și ea mi-a răspuns cu ochii secați de lacrimi, dar cu o tărie înțepătoare în priviri, că mama este pensionară pe caz de boală, și că tatăl lucrează în două schimburi pentru a putea face rost de mai mulți bani, astfel cu mama neputincioasă, și tatăl întors acasă în miez de noapte...

Eu, șocată, am încurajat-o sfatuind-o să fie în continuare la fel de puternică. De atunci s-a legat o prietenie stranică între noi.

Câteodată, când mașina de transport a fetei o aducea cu o oră mai devreme, ea venea pe la mine. Am rămas surprinsă când am văzut că s-a îndrăgostit de jucăriile mele de pluș. Uneori aveam impresia că ea vine la mine doar pentru a mânca dulciuri și fructe, și pentru a-mi giugiuli păpușile.

O dată i-am împrumutat ursulețul meu de pluș. Mi l-a adus înapoi imbibat în fum de țigară. Pesemne părinții ei fumau. Dacă jucăria după o zi mirosea așa, oare plămâniile ei mai puteau să reziste?

De obicei, sâmbăta, noi, colegii, ne întâlneam în fața școlii, după care ne duceam în parc să ne plimbăm. Ea nu ne-a însoțit niciodată. Motivul era că trebuie să gătească și să aibă grijă de gospodărie, fiindcă tatăl era la muncă.

În pauză noi ne cumpăram de la magazin sucuri, cornuri și fel de fel de alte dulciuri. Ea își scotea din buzunar o punguță în care avea margarină pe pâine sau un măr. Noi o serveam cu bunătățile noastre, dar ea, rar, gusta furată de tentație, căci știa că niciodată nu va reuși să se revanșeze.

Obişnuiam de ziua cuiva să punem bani și să cumpărăm o mică atenție și o felicitare cu numele fondatorilor. De ziua fetei respective majoritatea au refuzat să doneze bani fiindcă: "după ce ca îmi dă bomboane mentolate la kilogram, nici nu a dat bani pentru ziua mea. Câteva fete mai milostive au pus însă banii lor de pachet și i-am cumpărat un iepuraș de pluș. În timpul orelor nu îi dădea drumul jucăriei de lăbuță, iar în pauză ieșea cu ea pe hol, legănând-o pe hol.

Când am terminat orele s-a apropiat de cei ce au clădit cu grijă surpriza și a șoptit cu barba tremurând: "Azi a fost cea mai frumoasă zi de naștere a mea. Mulțumesc fetelor!"

Într-o zi când m-am dus la școală, colega mea tocmai trecuse prin fața clasei vecine, și fetele de acolo au strigat după ea că are aceeași tot pereche de pantaloni de când o cunosc. Ea, rușinată, s-a retras în colțul din spatele clasei, și, după ce s-a sunat ea s-a așezat zâmbind forțat în bancă. Mă întrebam câtă durere o să mai îndure sufletul ei.

La o ședință cu părinții fata a venit alături de mama sa. Blajină, palidă și sprijinindu-se la fiecare pas de fiica ei, mămica își privea mereu zâmbind comoara. Am văzut că doamna era îmbrăcată în hainele fetei ei, dar copilei nu îi era jenă de acest lucru.

În timpul ședinței cele două s-au privit mereu, își zâmbeau și își strâneau foarte des mâinile. Erau foarte mândre una de cealaltă și se bucurau că sunt împreună. Cu o zi înainte colega mea luase o notă mică la matematică. Mama, auzind, a plecat ochii afectată. Copila, plângând și-a cerut iertare, dar mama sa i-a sarutat mainile și i-a șoptit ceva la ureche

În clasa a-VIII-a ne-am făcut jurnale cu amintiri. În funcție de prieteni, dădeam caietul pentru completat. Neavând amici, colega mea a completat mereu ultima paginile caietelor, dar niciodată nu a reproșat nimic nimănui

Colegele mele evitau să o invite la zilele lor de naștere deoarece considerau că le va face de râs în fața prietenelor de cartier.

De multe ori, când își pierdeau unele din obiectele personale, colegii o acuzau pe ea de furt, chiar dacă mai târziu își găseau lucrurile, bârfele ajungeau însă și la urechile ei, lucru ce o întrista nespus.

Într-o zi, în timp ce eram la orele de curs, un bărbat neglijent îmbrăcat, cu o căciulă neagră pe cap a intrat în clasă. După ce și-a cerut voie, s-a apropiat de colega mea și a luat-o în brațe. Tremurând copila l-a privit câteva secunde în ochi și, clătînând din cap a strigat: "Te rog, Doamne, să nu se fi întâmplat ce cred eu."

Ca o ironie a soartei, gândurile fetei s-au adevărit.

A cugetat mult Vasile Voiculescu înainte de a spune că: "Durerea alunecă din afară, șarpe hrănit cu spațiu și adăpat cu timp", durerea întregii lumi alunecase în sufletul copilei mele, de-acum era un copil fără mamă.

De atunci ea nu a mai trecut pe la orele de curs. Trebuia să aibă cineva grijă de casă. La sfârșitul anului a venit să-mi aduca niște cărți pe care eu i le împrumutasem în timpul anului. În romanul "Toiagul fermecat" am găsit o foaie pe care era scrisă o rugăciune și citatul: "Bucuria crește dinlăuntru, zămislită ca un prunc viu, și-și umple fiecare celulă de osanale. Bucuria e minunea cea mare neștiută și nefolosită... Pentru cine știe, ea-și deschide aripile sus... Mântuitorul însuși se va sui la cer nu prin durerea îndurată, ci prin bucuria jertfită...".

Pe hârtie mai scria: "Mamă, iartă-mă că te jelesc din egoism și nu te las să te bucuri de locurile minunate în care te afli..."

Credința ei este copleșitoare. Oare această copilă nu ar trebui să aibă aceleași drepturi ca ceilalți colegi? Cu ce este ea de vină că starea socială nu este favorabilă și pentru ea?

De ce există discriminare între elevii de la țară și cei de la oraș?

Este normal să părăsească școala doar pentru a nu ajunge muritoare de foame?

De ce a trebuit să traverseze în fiecare noapte, singură dealul „nesfârșit” spre casă?

Înainte de a ajuta copiii români, ar trebui să aruncăm o privire și spre copii din Africa, a căror soartă este cunoscută: naștere, câțiva ani de chin fără hrană și cu boli permanente și foarte curând moarte în chinuri.

Toți îi compătimesc pe acești nevinovați, dar cine îi ajută?

Mulți dintre africani nici nu știu să vorbească. Dacă într-o zi unul dintre ei ar mânca atât cât mănâncă animalul nostru de companie, ar muri fiindcă ar fi prea mult pentru o ființă nehrănită de la naștere.

Cine ne împiedică să aplicăm drepturile copiilor?